

Nærings- og handelsdepartementet
Postboks 8014, Dep.
0030 OSLO

Høring: Ny lov om mål og vekt

Det vises til departementets brev av 22. april d.å., der forslag til ny lov om mål og vekt ble sendt på høring. Vi viser også til telefonsamtale med departementet 10. august d.å., der vi orienterte om at vi ville sende vår uttalelse i uke 34.

1 Om prosessen som har frembrakt lovutkastet

Lovutkastet er utarbeidet av Justervesenet, på bakgrunn av det mandat som ble gitt av Nærings- og handelsdepartementet i november 2001. NHO er opptatt av at lovforslag som berører næringslivet, utformes etter en tilstrekkelig konsultasjon med de berørte næringslivsinteresser. Basert på den beskrivelse Justervesenet gir om arbeidet med utredningen, jfr. utredningen pkt. 2.3, kan det se ut som om Justervesenet overhodet ikke har hatt noe kontakt med næringslivet i forbindelse med utformingen av utkastet. Dette er vi svært kritiske til.

NHO forstår ikke hvorfor man ikke har involvert de aktørene som skal reguleres av loven, når et slikt utkast skal utformes. Slik vi vurderer det, kan det stilles spørsmål ved om den manglende næringslivsinvolveringen innebærer et brudd på Utredningsinnstruksen, særlig når det ses hen til Nærings- og handelsdepartementets egen "sjekklister" i "Næringsøkonomiske konsekvensvurderinger – en veileder i arbeidet med offentlige reformer, regelverk, og tiltak".

NHO stiller videre spørsmål ved om det er fornuftig å overlate til *Justervesenet* å utforme forslag til ny lov om mål og vekt. Vi betviler ikke at Justervesenet har svært god kompetanse innen dette feltet, men vil påpeke at det generelt kan være uheldig at det organet som i dag fører tilsyn med et område, skal foreslå en ny lovgivning på området. Dersom organet foreslår en ny lov som vil innebære at organet selv må tilføres økte ressurser og at organet tillegges vide fullmakter, kan det lett oppstå mistanke om at organet har hatt en "egeninteresse" i å foreslå noen av reglene. Dette gjelder uansett hvor velbegrunnede og fornuftige forslagene er. Videre mener vi at det er fare for at organet ikke vektlegger andre hensyn enn hensynet til gjennomføring av akkurat denne loven, på en tilstrekkelig måte.

Vi mener at flere svakheter i lovutkastet delvis kan tilskrives disse forholdene. Som eksempel vil vi nevne Justervesenets forslag om at myndighetene for målteknikk skal gis svært vide

hjemler til å kreve opplysninger fra ”enhver” som antas å ha opplysninger om forhold som er av betydning for tilsynet med loven, jfr. § 25. Vi mener at Justervesenet her åpenbart ikke har klart å legge tilstrekkelig vekt på relevante forhold som taler for å begrense tilsynsorganets hjemler på dette området.

2 Begrepsbruk og lovtekniske forhold

NHO mener at lovutkastet bærer preg av unøyaktighet og uklar begrepsbruk. Vi vil gi noen eksempler på dette:

Dersom man kun leser lovutkastet, vil man sitte igjen med et uklart bilde av hvilket eller hvilke organ(er) som har ansvaret for de ulike myndighetsoppgavene lovforslaget beskriver. I § 5 presenteres betegnelsen ”nasjonalt ansvarlig målteknisk organ”, og hvilket ansvar dette organet skal ha. I § 9 presenteres betegnelsen ”myndigheten for målteknikk” uten at det sies noe om hvilket organ dette er, eller om dette organet er det samme som organet nevnt i § 5. I § 36, med overskriften ”Myndighet”, heter det at Kongen fastsetter hvem som er ”nasjonal målteknisk myndighet”, uten at det heller her er gitt om man mener det samme organet som tidligere i loven omtales som ”myndighet for målteknikk”. Videre presenteres begrepet Norsk Akkreditering for første og eneste gang i § 37, uten at det forklares hvem dette er, og hvilke oppgaver Norsk Akkreditering skal ha. Dette er uheldig, all den tid man foreslår at departementet kan gi forskrifter om betaling for de tjenester som utføres av Norsk Akkreditering. Selv om Justervesenet i utredningen skriver at det ikke har sett noe stort behov for legaldefinisjoner, mener vi departementet bør justere lovutkastet slik at de ulike organene defineres og navngis.

I lovforslaget har man i noen bestemmelser gitt forskrifts- eller vedtakskompetanse til ”Departementet”, mens andre steder gis slik kompetanse til ”Kongen”. Vi antar at departementet vil sørge for å rette opp dette ved sin lovtekniske gjennomgang.

I tillegg til de nevnte eksemplene, vil vi kommentere lignende unøyaktigheter i forbindelse med våre kommentarer til den enkelte bestemmelse.

3 Om det er hensiktsmessig å vedta en lov med svært omfattende forskriftsfullmakter

Lovutkastet inneholder svært mange forskriftshjemler. For oss kan det se ut som om 26 av 41 paragrafer inneholder én eller flere forskriftshjemler. Forskriftsfullmaktene er så vidtrekkende at hverken vi som høringsinstans eller medlemmene i Odels- og Lagtinget gis noen særlig informasjon om hvilket *innhold* de nye reglene skal ha.

For å illustrere hvor store deler av regelverkets innhold man her ønsker å overlate til departementet, kan det vises til at det er *departementet* som i forskrift skal presisere *hvem* som skal anses som *ansvarlig* i henhold til de ulike bestemmelsene i loven (§ 35), samtidig som den *ansvarlige* plikter å sørge for at det er mulig å gjennomføre kontroll med at lovens krav er oppfylt. *Departementet* kan i forskrift bestemme at de *ansvarlige* etter loven selv skal iverksette konkrete tiltak for å sikre etterlevelse av regelverket (§ 20). Situasjonen er med andre ord slik at den ansvarlige – som vi ikke vet hvem er – plikter å sørge for at det kan gjennomføres kontroll med at lovens krav – som vi heller ikke vet noe om – er oppfylt. Og departementet kan bestemme at de samme ansvarlige skal iverksette tiltak for å sikre etterlevelsen av regler som vi ikke vet noe særlig om.

Rent prinsipielt mener vi dessuten at det er særlig betenkelig at det foreslås så vidtgående forskriftshjemler, samtidig som brudd på lovbestemmelser – eller forskrifter gitt i medhold av de aktuelle bestemmelsene – foreslås *straffesanksjonert*.

Svakhetene ved omfattende forskriftsregulering av et område, kan til en viss grad oppveies ved at det legges opp til åpenhet og konsultasjon i forbindelse med utformingen av forskrifter. Vi er selvsagt kjent med at også forskrifter sendes på høring, og at både vi og andre i den forbindelse vil gis mulighet til å kommentere regelforslagene. Slike høringer vil imidlertid ofte ikke gi et tilstrekkelig helhetlig bilde, og høringsinnspillene vil ofte konsentreres rundt detaljene i det enkelte forskriftsforslag. Eksempelvis er det selvsagt sammenheng mellom reglene i en eventuell saksbehandlingsforskrift etter § 38, og de fleste andre forskrifter som planlegges. Med mindre forskriftene som henger nøye sammen sendes på høring samtidig, vil det være vanskelig å komme med konstruktive høringsinnspill.

NHO vil ikke kategorisk avvise at det kan være behov for å overlate ”detaljreguleringen” til forskrifter. Vi mener imidlertid at man i så fall bør ha en helhetlig behandling av forskriftene som må etableres, og at man i den forbindelse må sikre tilstrekkelig konsultasjon med berørte næringslivsinteresser. Under enhver omstendighet mener vi departementet bør begrense bruken av forskriftshjemler, og innta flere materielle regler i loven. Når hele reguleringen skal bestå av detaljer, blir slik forskrifts-/rammelovgivning for uforutsigbar, og de materielle reglene blir ikke underlagt de demokratiske prosesser som begrunner at Stortinget – og ikke Kongen – har lovgivningskompetansen.

4 Lovforslagets innhold

Vi vil nedenfor knytte noen kommentarer til enkelte av de foreslåtte bestemmelsene og kapitlene:

§ 1 Formål

Vi er enig i at det er viktig å sikre at måleresultater er tilstrekkelig nøyaktige, sammenlignbare og dermed tillitvekkende, herunder at vi har et nasjonalt system som innebærer at norske målinger er i overensstemmelse med internasjonale anerkjente målenheter. Vi støtter derfor i hovedsak den foreslåtte formålsparagraf om at loven

- skal sikre en måleteknisk infrastruktur som har tillit nasjonalt og internasjonalt
- skal bidra til effektiv bruk av samfunnets ressurser
- skal bidra til at målinger og måleresultater er tilfredsstillende nøyaktige ut fra formålet om effektiv bruk av samfunnets ressurser og ivaretagelse av beskyttelsesverdige interesser.

Utredningen drøfter hvilke interesser som er ”beskyttelsesverdige”, og foreslår at formålsparagrafen angir eksempler på slike interesser. NHO er ikke fullt ut enig i Justervesenets drøfting, og mener dessuten at eksempler på beskyttelsesverdige interesser ikke bør tas inn i formålsparagrafen. Vi viser her til de hensyn Justervesenet selv har angitt som taler mot å ta med en slik eksemplifisering.

I drøftingen angir Justervesenet at *forbrukervern* bør være et viktig formål med loven. Vi oppfatter det slik at Justervesenet mener at enkeltstående privatpersoner som kjøper varer og tjenester for benyttelse til private formål, skal beskyttes.

Selv om forbrukervern generelt anses som et godt og legitimt formål, mener vi at denne vinklingen ikke passer her. I drøftingen inntar Justervesenet en tradisjonell holdning og argumenterer for at forbrukeren er en svak part, som ikke selv kan foreta kontrollmålinger, og at forbrukeren dermed har behov for beskyttelse. NHO mener det sentrale må være å sikre korrekte – eller tilfredsstillende nøyaktige – måleresultater, ikke å sikre at den ene part ikke betaler for mye. Ukorrekte målinger kan enten føre til at selger eller kjøper lider tap, og begge sider er tjent med at måleresultatene er korrekte. Vi mener da at det er kunstig å sette forbrukere og næringsliv opp mot hverandre.

NHO mener at et hovedformål med loven må være å sikre at alle aktører – både store og små næringsdrivende og privatpersoner – får tilstrekkelig tillit til de målinger som skjer, og at måleresultatene sikrer like konkurransevilkår.

Vi anbefaler etter dette at formålsparagrafens eksempler på ”beskyttelsesverdige interesser” tas bort, og at det i Odelstingsproposisjonen angis at alle aktører i markedet er tjent med at det etableres høy tillit til måleresultater, og at et hovedformål med loven må være å etablere måleresultater som sikrer like konkurransevilkår.

§ 5 Realisering av målenheter

Det vises til våre kommentarer foran i pkt. 2, om begrepet ”nasjonalt ansvarlig måleteknisk organ”.

I bestemmelsens annet ledd foreslås det at det nasjonale ansvarlige måletekniske organet kan utpeke ”nasjonale laboratorier” som skal ha ansvaret for å realisere en eller flere målenheter, dersom det nasjonale ansvarlige måletekniske organet ikke selv realiserer de målenhetene det er behov for. I tredje ledd foreslås det at Kongen kan fastsette kriterier for utpeking, endring og tilbakereking av utpeking av laboratorier.

Ettersom vi nå ikke får presentert hvilke kriterier som skal gjelde for ”nasjonale laboratorier”, er det vanskelig å vurdere om bestemmelsen er hensiktsmessig. I forarbeidene er det nevnt at laboratoriene kan være både offentlige og private; en vurdering NHO er enig i. For oss er det imidlertid viktig å understreke at også bedrifter og enheter som ikke omtaler seg selv som ”laboratorier”, kan tillegges de aktuelle oppgavene. Det avgjørende må være at bedriften eller enheten fyller de faglige kriteriene, og det må ikke settes som vilkår at enheten regnes som et laboratorium i tradisjonell forstand.

§ 8 Generelle krav til måleresultatet og bruk av måleredskaper

Vi støtter forslaget om at loven bør ha fokus på å sikre et korrekt måleresultat, fremfor å fokusere på det enkelte måleredskap. NHO mener utkastet til § 8 er godt egnet som en generell bestemmelse om kravene til nøyaktigheten av et måleresultat.

§ 9 Krav til merking av måleredskaper

Forslaget innebærer at ”myndigheten for måleteknikk” i forskrift eller gjennom enkeltvedtak kan fastsette krav til merking av måleredskap. Bestemmelsen gir ingen forutberegnelighet om hvilke regler som vil komme og åpner i prinsippet for at det kan stilles både gode og mindre gode krav til merking. NHO er skeptisk til at reguleringen her skal overlates til myndigheten for måleteknikk, uten at hjemmelsbestemmelsen legger noen føringer eller begrensninger på

hvilke regler som kan vedtas. Det vises i denne sammenheng til våre generelle kommentarer under pkt. 3.

§ 10 Krav til måleredskapers egenskaper ved salg mv.

Forslaget gir Kongen hjemmel til å fastsette hvilke måleredskaper som skal oppfylle ”nærmere krav” når de tilbys for salg eller selges. Det kan synes som om kravene som skal oppfylles, skal fastsettes av ”myndigheten for måleteknikk, gjennom forskrift eller enkeltvedtak. Til alt overmål foreslås det at Kongen skal kunne bestemme – i forskrift eller gjennom enkeltvedtak – at andre former for overdragelse skal likestilles med salg. NHO er usikker på hvilket behov for den sistnevnte regel; en kongelig resolusjon om hvilke krav som gjelder for et enkeltstående måleredskap som skal leases, synes ikke særlig praktisk. NHO er under enhver omstendighet skeptisk til en regel som dette, der all regulering overlates til Kongen og til myndigheten for måleteknikk, uten at hjemmelsbestemmelsen legger noen føringer eller begrensninger på hvilke regler som kan vedtas. Det vises i denne sammenheng til våre generelle kommentarer under pkt. 3.

§ 11 Samsvarsvurdering

Det foreslås at myndigheten for måleteknikk i forskrift skal fastsette hvilke samsvarsvurderinger og prosedyrer for gjennomføring av samsvarsvurderinger som skal foretas for å *dokumentere* at kravene etter § 10 (som altså skal gis i forskrifter og gjennom enkeltvedtak) er oppfylt. Forslaget til § 11 inneholder også en hjemmel for å fatte enkeltvedtak om dette i særlige tilfeller.

Slik bestemmelsen er utformet, og sett i sammenheng med forslaget til bestemmelser i § 10, er det svært vanskelig å se hvilke regler man legger opp til ved omsetning av måleredskaper. Disse fullmaktsreglene kan på den ene siden gi hensiktsmessige regler, eller rigide krav som kan utløse store kostnader.

NHO er også her skeptisk til at reguleringen overlates til myndigheten for måleteknikk, uten at hjemmelsbestemmelsen legger noen særlige føringer eller begrensninger på hvilke regler som kan vedtas. Det vises i denne sammenheng til våre generelle kommentarer under pkt. 3.

Kapittel 5 Krav ved bruk av måleredskaper

Kapitlet er utformet slik at så godt som alle regler som skal gjelde ved bruk av måleredskaper, kan bestemmes av Kongen eller av myndigheten for måleteknikk. Særlig § 13 gir en vid fullmakt til å vedta krav ved bruk av måleredskaper.

NHO er skeptisk til at reguleringen i så stor grad skal overlates til Kongen og til myndigheten for måleteknikk, uten at hjemmelsbestemmelsen legger noen særlige føringer eller begrensninger på hvilke regler som kan vedtas. Det vises i denne sammenheng til våre generelle kommentarer under pkt. 3.

Kapittel 7 Særlige plikter

Bestemmelsene i §§ 20 og 21 er også vanskelige å kommentere, idet det også her legges opp til at Kongen (”Departementet”) skal lage forskrifter om plikter for å sikre etterlevelse av

regelverket. Igjen vil vi påpeke at det er negativt å legge opp til slik omfattende forskriftsbruk.

I § 20 tredje ledd foreslås det at departementet gjennom forskrift skal kunne pålegge selger av et måleredskap, plikter for å sikre at regelverkets krav oppfylles under bruk. Etter bestemmelsen må slike plikter ikke innebære en vesentlig ulempe for selgeren. NHO mener for det første at en slik bestemmelse hører mer naturlig hjemme under kapittel 4, som omhandler krav ved salg m.v. For det annet er vi usikker på hva regelen egentlig vil innebære; også her legges det opp til forskriftsregulering. De pliktene som man tenker å pålegge selger, skal etter forslaget ikke innebære en vesentlig ulempe for selgeren. NHO vil her påpeke at enhver plikt som pålegges selger, vil påvirke den pris kjøper må betale, og at pliktene således ofte vil gå ut over kjøper. Det bør derfor være en begrensning som innebærer at pliktene ikke fører til vesentlig ulempe for en eller begge parter i et salgsforhold.

I § 21 første ledd foreslås det at departementet i forskrift kan stille krav om at reparatør, installatør, vedlikeholder og andre som har oppgaver i forhold til målinger og måleredskaper, må ha særlig kompetanse eller godkjenning. NHO vil igjen påpeke at det er negativt at Justervesenet foreslår at nesten alle forhold skal forskriftsreguleres. Det er også her vanskelig å kommentere bestemmelsen. Vi vil imidlertid understreke at en egen godkjenningsordning – med tilhørende klageordninger for de som ikke blir godkjent – for reparatører, installatører, vedlikeholder og andre som har oppgaver i forhold til måleredskaper, synes som en byråkratisk ordning. Eventuelle nødvendige godkjenninger bør i størst mulig grad samordnes med eksisterende godkjenningsordninger.

I § 21 annet ledd foreslås det at departementet i forskrift skal kunne pålegge reparatør, installatør, vedlikeholder og andre, konkrete plikter som anses nødvendige for å sikre etterlevelse av regelverket. Pliktene må ikke innebære en vesentlig ulempe. NHO vil også her peke på at det er vanskelig å kommentere slike bestemmelser, all den tid de viktige delene av regelverket foreslås forskriftsregulert. Eventuelle plikter som pålegges de nevnte aktørene, vil i praksis føre til høyere pris for de aktuelle kundene, og det er således viktig å understreke at pliktene ikke må gi vesentlige ulemper for aktørene og/eller *deres kunder*.

§§ 20 og 21 innebærer at selger og reparatør av måleredskap kan pålegges plikter for å sikre etterlevelse av regelverket. NHO er usikker på om det er behov for å gjøre disse aktørene ansvarlige for etterlevelse av regelverket; for oss synes det mest naturlig å ansvarliggjøre den som benytter måleredskapene. I denne sammenheng synes det særlig rart at Justervesenet foreslår at brudd på pliktene etter §§ 20 og 21 skal være straffesanksjonert. Vi ber derfor om at departementet vurderer behovet for en så vid ansvarskrets. Dette spørsmålet må også ses i sammenheng med Justervesenets forslag til § 35, og at departementet gjennom forskrift skal kunne presisere hvem som er ansvarlig etter loven. For oss kan det synes som om Justervesenet har overvurdert behovet for å etablere en bred krets av ansvarlige. Vi minner i denne sammenheng om at en vid krets av ansvarlige antakelig vil føre til økte tilsynskostnader.

Kapittel 8 Tilsyn

NHO støtter Justervesenets overordnede forslag om at tilsynet må gjøres mer målrettet og fleksibelt. Det vises i denne sammenheng til vurderingene i utredningens pkt. 13.5. NHO vil samtidig understreke at det er viktig at tilsynet gjennomføres på en slik måte at det legger grunnlaget for en høy grad av tillit til at måleresultater er korrekte.

Vi mener utkastet til § 22 danner et godt utgangspunkt for gjennomføring av et fleksibelt og målrettet tilsyn.

Vi støtter prinsippet om at tilsynsmyndighetene må ha uhindret adgang til steder og innretninger for å føre tilsyn etter loven, jfr. § 24 første ledd. Vi vil samtidig understreke at det må foretas en forsvarlig avveining mellom behovet for tilsyn/kontroll, og interessene til den som blir utsatt for tilsyn/kontroll. I utredningen er det pekt på at den uhindrede adgang vil være begrenset av forvaltningsrettslige prinsipper om myndighetsmisbruk og Norges folkerettslige forpliktelser. NHO mener departementet i det videre arbeidet må understreke disse forhold, og at det også i lovbestemmelsen bør inntas formuleringer som viser at også slike hensyn må vektlegges. Vi antar at det i normaltilfellene ikke vil oppstå noen konflikter om tilsynsmyndighetens adgang til lokaler, og at loven således bør kunne inneholde signaler om at tilsynet så langt praktisk mulig, må gjennomføres til minst mulig ulempe for borgeren/bedriften.

Som indikert i pkt. 1, mener vi forslaget om at "enhver" som antas å ha opplysninger om forhold som er av betydning for tilsynet, skal legge frem opplysninger uavhengig av taushetsplikt, jfr. § 25, går for langt. Vi kan ikke se at det er behov for en så vidtrekkende hjemmel til å kreve opplysninger, og vi anbefaler at departementet begrenser denne straffesanksjonerte opplysningsplikten.

§32 Overtredelsesgebyr

Justervesenet har under henvisning til sanksjonslovutvalgets anbefalinger i NOU 2003:15, foreslått overtredelsesgebyr som en av sanksjonsformene ved brudd på loven. Justervesenet har samtidig foreslått at det i forskrift skal utformes nærmere regler om slikt gebyr.

Overtredelsesgebyr er en sanksjonsform som grenser mot straff. Den som blir ilagt et overtredelsesgebyr vil svært sjelden se forskjellen fra for eksempel en foretaksbot. Det er videre på det rene at deler av EMKs regler om straff kommer til anvendelse ved bruk av overtredelsesgebyr.

NHO er opptatt av at bruk av overtredelsesgebyr kombineres med en mulighet for god, administrativ overprøving av gebyrvedtaket. Gebyrvedtaket vil være et enkeltvedtak som kan påklages etter forvaltningslovens regler, men vi anbefaler likevel at § 32 eksplisitt sier noe om klageadgangen.

NHO mener at klager på vedtak om overtredelsesgebyr må gis oppsettende virkning, slik at man ikke må betale gebyr før klagen er avgjort. Hovedregelen etter forvaltningsloven § 42 er imidlertid at en klage ikke har slik oppsettende virkning, men at forvaltningsorganet kan beslutte dette. Når utkastet til § 32 ikke inneholder noen spesiell regulering av dette, vil resultatet være at klager på overtredelsesgebyr som hovedregel ikke har oppsettende virkning. Etter dette mener vi at bestemmelsen må endres, slik at det eksplisitt angis at klage på vedtak om overtredelsesgebyr har oppsettende virkning.

Etter vår vurdering vil utkastet til § 32, kombinert med forvaltningslovens regler, innebære at det må gis *forhåndsvarsel* før det fattes vedtak om overtredelsesgebyr. NHO mener det er viktig at slik forhåndsvarsling skjer. Et slikt varsel kan ofte initiere at den som risikerer gebyret, gir nye og relevante opplysninger. Sanksjonslovutvalget har foreslått en mulighet for å unnlate forhåndsvarsel (når gebyr ilegges etter faste satser). Vi vil derfor understreke at

forhåndsvarsling er viktig, og at eventuelle forskrifter *ikke* her bør åpne for at slik forhåndsvarsling unntas.

§ 34 Straff

Som nevnt tidligere mener vi det er svært vanskelig å vurdere en straffebestemmelse når nesten alle de materielle reglene – herunder regler om hvem som skal være ansvarlige etter loven – foreslås regulert i forskrift.

§ 37 Gebyr og avgifter

Justervesenet er i følge utredningen i dag 100 % selvfinansiert gjennom gebyrer fra selgere og brukere av måleredskaper. Forslaget til bestemmelse om gebyr og avgifter, åpner for fortsatt fullfinansiering av fremtidens myndighetsorganer, gjennom gebyrer og avgifter.

Det er viktig å understreke at en full "brukerfinansiering" gir spesielle utfordringer ved utformingen av finansieringsmodellen, og ved utformingen av selve tilsynet. For det første må finansieringsmodellen sikre at gebyrleggingen *ikke* gir netto inntekter for staten. For det annet må det sikres at tilsynet organiseres på en mest mulig ressurseffektiv måte, slik at gebyrene kan holdes på et lavest mulig nivå. I forhold til dette siste punktet forutsetter vi at departementet fortløpende vil vurdere organiseringen slik at kostnadene holdes på et minimum. Det er på det rene at organer og tilsyn som utelukkende baseres på brukerfinansiering, ofte ikke har det samme incitament og press til å foreta effektiviseringer og kostnadskutt, som andre organer og tilsyn som i stor grad finansieres gjennom budsjettoverføringer. De som betaler kostnadene har få eller ingen muligheter for å initiere effektivisering, og det vil således være opp til departementet å sørge for at tilsynet ikke vokser seg større enn behovene skulle tilsi.

NHO er opptatt av at gebyrlegging av tilsynstjenester skjer på en måte som gir aktørene et økonomisk incitament til å følge regelverket, og til å føre egenkontroll. Vi mener derfor at målrettede gebyrer bør foretrekkes fremfor generelle avgifter som må betales av alle.

NHO er skeptisk til systemer som legger opp til 100 % brukerfinansiering av tilsynet og den øvrige offentlige virksomheten på et viktig område som dette. I tillegg til de generelle motforestillinger som er nevnt foran, mener vi at allmennheten har en generell interesse av at det føres et godt tilsyn på dette området, og at det således er naturlig med en viss statlig grunnfinansiering. For det annet mener vi at en rekke av oppgavene som tilligger myndighetene er av en slik art at de ikke bør finansieres gjennom "brukerbetaling". Utkastet legger bl.a. opp til at det skal skje omfattende forskriftsarbeid som det ikke kan være naturlig å finansiere gjennom gebyrer.

I § 37 siste ledd er det foreslått en bestemmelse om at "gebyrer og avgifter er tvangsgrunnlag for utlegg". Vi har ingenting imot dette, men foreslår en omformulering, slik at det fremkommer at *vedtak* om gebyrer er tvangsgrunnlag.

5 Oppsummering

Som det fremgår av de tidligere punkter, er NHO skeptisk til lovforslaget fordi det inneholder svært mange bestemmelser som utelukkende bestemmer at de materielle reglene skal fastslås i

forskrifter eller gjennom enkeltvedtak. Det er således svært vanskelig å vurdere hvilket innhold de nye reglene vil få.

NHO mener departementet bør foreta en nøye vurdering av om det er formålstjenlig med en lov som er bygget opp som en fullmaktslov, og som åpner for et så omfattende forskriftsverk.

Med vennlig hilsen
NÆRINGSLIVETS HOVEDORGANISASJON
Juridisk område

Ingebjørg Harto
Avdelingsdirektør

Håvard K. Sandnes
Advokat